

ARMENIA, CAMÍ D'EUROPA

En Pashinián guanya les eleccions armènies

Els europeus que no estan obligats a escriure notícies, d'Armènia, només en saben que era el país de Charles Aznavour... i potser, amb molta sort, tinguin present que va patir un genocidi brutal a mans dels otomans. Aquells que estudiem en profunditat els casos, però, sempre atents a bones fonts —com Viquipèdia—, sabem que Armènia és terra caucàsica (és a dir, massa propera a Rússia), d'una extensió similar a la de Catalunya, però amb poc més de tres milions d'habitants. Encara que pel seu nom (d'una etimologia complexa) no ho sembli del tot, intenta ser un país democràtic. I ara encara més. En les darreres eleccions, en Pashinián, candidat europeista, ha guanyat al candidat pro-rus i amic d'en Putin, que —naturalment— ja ha denunciat frau electoral.

Un petit pas per a l'Home potser, però un triple salt per a Armènia, tipa ja de controls post-soviètics i, específicament, putinians. Aquesta és la gran notícia del petit país, però també podria ser la seva futura desgràcia. En Putin no està gaire content amb el fet que els països que l'envolten, i que ha utilitzat com a escut o coixí contra l'expansió de l'OTAN i de l'UE, el vagin deixant pel camí. Els seus darrers moviments, no ja en contra d'Ucraïna, sinó, en general, contra les repúbliques bàltiques, etc., van dirigits precisament a conservar-ne el control. Està clar que

no és el moment per a que en Putin s'emmerdi en un nou conflicte, però és que Armènia és molt petitona i mai no se sap.

És sorprenent el doble gir que està fent la política europea, mentre els països democràtics es van decantant per formes de poder rígides i cada vegada menys participatives —ras i curt: el ressorgiment feixista actual—, els països que van estar sotmesos a la fèrula soviètica intenten treure el nas per a respirar aires de "llibertat" europea —tal com mostren els curiosos casos de Polònia, Romania, Eslovàquia, Hongria (fins fa quatre dies), etc. Així, el moviment armeni és fàcil d'entendre: un poble petit, però de llarguíssima història, acaba —per activa o per passiva— reclamant llibertat. No li cal fer massa soroll, en té prou en anar avançant de mica en mica, com si cada pas que fa fos tan inofensiu com inevitable. Una bona manera d'alimentar la consciència col·lectiva i la força com a nació... a més de la paciència!

Qui sap si en Pashinián haurà d'enfrontar-se als deliris del Putin i si, donat el cas, en serà capaç; potser tot acabí en una nova submissió a la mare Rússia. Aleshores, segur que tornaria la tranquil·litat a les cancelleries europees, perquè la política seguiria tenint les seves regles acostumades, on la força sempre guanya, tant sí com no.

